

Præste-, Degne- og Klokkerpenge, en Afgift, som det er godtgjort her er i Stigning for hvert Aar, der gaar. Jeg mener derfor, at Borgerne her i København maatte være mere end almindeligt enfoldige, hvis de fulgte de Herrer nu ved Valget paa Tirsdag, hvis de fulgte en Parole, som gives fra den højtærede Justitsministers Organs Side, og som gaar ud paa at stive denne Regering af, som ved mange Lejligheder efter min Opfattelse tilsidesætter Københavns Kommunes Interesser.

Jeg tillader mig derfor, mine Herrer, med disse faa Udtalelser at bede Dem om at stemme mod det foreliggende, højst vigtige Lovforslag. Man kunde maaske sige, at det er en Bagatel, men det er det i Virkeligheden ikke. Vi maa jo dog en Gang komme dertil, at vi sige Stop til disse voksende Krav til Præster og Kirker, og selv om dette Forslag ikke er stort i Omfang, skal der jo en Gang siges Stop, og saa kunne vi lige saa godt gøre det ved denne Lejlighed. Vi Socialdemokrater have taget Ordet i Dag for at gøre en Kraftanstrengelse for at forhindre disse voksende Krav, der fra Regeringens Side stilles til Københavns Borgere om at bløde til Kirker og Præster i denne By. Jeg tror, at alle alvorlige kristne Mennesker bør slaa Følge med os i denne Sag, for Kristendommen er sikkert ikke tjent med, at Folk saaledes skulle betale uden Hensyn til, om de ere kristne eller ikke. Jeg tror, det skaber Bitterhed hos mange Mennesker mod Kirken, Præsterne og Kristendommen, at de mod deres gode Villie alligevel skulle tvinges til at betale til disse Mennesker. Jeg siger, at det religiøse Liv i Hovedstaden og i vort Land i det hele taget hemmes ved denne Tvangsudskrivning til Kirker og Præster. Det er jo saaledes, mine Herrer, — den Opfattelse har jeg i alt Fald —, at man saa godt som har en Politibetjent ved Siden af sig lige fra Vuggen til Graven. Nu er det saaledes, og det har været saaledes i mange Aar, at vi ogsaa have en Præst i Hælene paa os, en Præst med Sækken, hvortil vi skulle bidrage alt, hvad man paa nogen mulig Maade kan være saa nogenlunde bekendt at forlange af os. Altsaa en Politibetjent ved Siden hele Livet igennem og en Præst i Hælene paa sig! Jeg siger, der er Anledning for den danske Rigsdag til nu at sige Stop over for hele dette Uvæsen, og jeg vil til Slut sige om dem, som ikke ville være med dertil, at for deres Vedkommende

gælder det gamle Ord, at den Guderne vil ødelægge, slaa de med Blindhed.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne om denne Sag og udsætte Mødet til Kl. 8 i Aften. I Konsekvens af Tingets Afstemning i Gaar vil Forhandlingerne da begynde med det sidste Punkt paa Dagsordenen.

Mødet udsat Kl. 3. 40'.

Mødet genoptaget.

Den foreliggende Sag paa Dagsordenen:

Tredie Behandling af Forslag til midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 5323 ff.)

Til denne Behandling var der stillet følgende Ændringsforslag:

Af Ordføreren for Forslagsstillerne:

Til § 1 (Redaktion).

1) I Stk. 2, Linie 1, ændres „Mod“ til: „Den, som mod“, og efter „Person“ tilføjes: „har“.

2) I Stk. 3, Linie 2, ændres „den“ til: „Gerningsmanden“, „Voldsmænd“ til: „han“; i Linie 5 ændres „den“ til: „Voldshandlingen“, og i Linie 6 ændres „den“ til: „Gerningsmanden“.

Til § 2 (Redaktion).

3) I Linie 5 ændres „Voldsmænd“ til: „Gerningsmanden“.

Til § 4.

4) I Stk. 2, Linie 2, tilføjes efter „Fængsel“ Ordene: „paa sædvanlig Fangekost“.

